entis in eo, de q locum, q Deum in proprio dici pte optyy, cu entis in eo, p Entitatem violetur, ad alium optis elevare, et ut p nem ad ottum.

2a pars vry facile pte, quia cum ens in eo, includit in eo partes entis, factum singulare p accny; vt pte, qd optyy entis in eo, opus reptenet partes entis; et quia iam de dipnt, id quia in re entis conveniunt, ita sit opnny optyy entis in eo, et ut entia partiu. neq. entia &c. (vt deducy optum subie ei et distinctu peculiaris vry subia ostituenty; et opusum et ens in eo: qa omny ens in eo reptenteth, vt reptentat, quia subie in eo convenit, cum aliis entibus. Ita q. cum accente &c. Ita omny ens peculiarit obtnt, subium constituit, et ab accente separat) Prima, si optyy entis explie diceret ista particularia entia, diceret minus, optius, gliceius, et ubiq; hoc dato opositio hac (subia ens) aut falsa erit, qa subia, vel entitas, gitas &c. q explie dicunt a optis entis: aut saltem illa opositio erit disjunctiva, affirmata sum sensum, subia aut entitas, aut gitas; Altera. absurdum est maxi, qd optyy entis vt signat capde, neq. est distinctu opassu entium partiu.

Vry 2o, vt optyy entis in parti, seu mia omnium entium in parti, sive q, fuerunt, et futura sit, sine possibilium poris dari, in anno illu beato nalis? Dicunt, et rtio est manifesta, cum gang. obta infinity sit, illtissa mster &c. mitatis virtutis, tantum ottum ignoti, nalis? secunda, implyy erit, omitto hic, qd ex alio cap. nec futura ignia, nec ptenty ignotis cordis, nalis? sine valeat beatis intly, ita dixi dir. opposita dicitur esse, ex q. ita pte, dari vt posse nalis? in beato illu ignoscis visione entium in parti. Limitani etiam ad illum eventu, qa ex oppo fuerit, cum illus divny sit virtutis infinite, et illimitatae, de illo eto vt peccat, in n. ottu de deaget, nec aliqa ignibile est, qd illius acutissimam aciem subterfugiat.

Tamen quia ait, vt saltem illus beatis dicuni possit, ad optum saltem distinctu, omnium oio entiu in parti? qua in quae, duabus assertionibus, quibus breviter respondum erit. 1a assertio sit; Per visionem beatam, sive in

Verbo, ut pōt dari ōgnia, cui possibile in parti, sive qd id e, ut pōt dari ōptus fālis, q Deum clare, et oia possibilia attingat. Hec eto longe vincit opposita probabilitē, qm alīq fālis Briano pactant, sed rēia talis ut e ritus Suar. tom. 1. in 3. p. docte refutat & mā sunta Trat. de Th. 3. p. q. 10. Et 1. p. q. 12. a. 5. Tomistae ibi. Gaj. Cag. Pal. in 2. dt. 14. q. 1. Iridam Roman. a. 1. q. 2. et a. 2. q. 2. Ruil. a. 1. q. 4. et a. 2. q. 3. Suar. sup d. 26. s. 3 & dicunt.

Fundm. Sunt veritatis e, qa si in Deo, videntur oia entia, q ipse ōtinente eminenter, eum alīq temp videant, a quibus beatus fit certis: ōne e, tunc q. eis Th. 1. p. q. 12. a. 7. Cum, in qōne, videantur oia q in Deo ē fālis, ōpthendere divina eēa, ut potuerint ōgnosc, q ōgni bis: q d; non ea minimū q fālis ōtinet & Dm ea, q eminenter, hoc e non fruatur: sed hoc si ōcedat e absurdum, qd ō fālem, si nigcorde, et proprie ōphensio sumatur, ut expte dictum e, in consilio laterancensi c. firmiter. q nunqm ōcedendū e, qd visio beata alicujus fruatur, poti attingere in Deo, oia entia in parti, qa iam tunc, ut solum in fitum, hoc e Deum; sed et ipsis mō penetrant, qd genus ōgnōis, ōgnōne repit simplicē in fitum, ipsi soli edt, intuitu ōgnio,

Sed opponis. Ipse unusq beati, videt clare, et intuitive Divinum illum, sed in eo repsentantur, ut oēs mentis, non particulares entitates, et id arguūt ipsi pōt, in ū pōe divina, in q ut oēs eminēter ōtinentur, qō q videt Deum, mentis videt oēs fruatur. Et ō fālis, qnia si ēt videret ōptus ringro Petri, qbit et vidēt; is mentis videret, ut oēs, q in eo ōptus repsentantur; ōgnoscerent n. ēt individua illius ōptus, qd e in ordē ad rates ut. Ad hanc objectiō, distinguendo min.: Ut oēs repsentantur mentis, in actu 2° ipsi Deo, ōcedo min.: repsentantur mentis in actu 2° ipsi Deo, nego min.: Sibi fālis repsentat Deus mentis, pp humanam ipsum cum ipso Deo fit, divinus ipse: fāis vō ipsi, fālis repsentat, ut sitis ōcurat q dm, q se hit expte ōbti, et hoc e, in At ad edbra ac fin Sus, & illas fālis, manifestat, quet vult, ipse mentis dicit voluntarius speculum. Ad ōsqēm ōcedo, ita rem fit, ut arguūt vult, in ōgnōe fālis, q summit, ēt individua, p haritudinem

ad obtus, & repræsentat, nego vi, ita esse Deiū, ni ōgnōi vi cuenta, & n' Dēt suum ē, nec specificū, nec individualem, p Subsistendum ad Diū

2ª assertio. Extra Visionem Beatam, p sciā

& si infusam, pōt in illu Quatr. dari āptus pā=

sis, distinctus ēiū ēiō entitatum in parte. Hæc ēto, n' ē tam

certa, ut ais, sed videtur verior, ejus negativa; sta mihi persua=

deo, cum Suar. 2ª tomo in 3. q. d. 27. s. 4. & d. in hac re, in

eam magis inclinat. Ex vi pōis 2ª, qa dat lumen supernale,

hoc ē lumen gliæ, qd satis ē, ut eo Deus ab illu, Deum gdē, et

intuē videat: & abstrahi concedimus ē, dari posse lumen sibi, p se in=

fusum, tantæ perfectionis, ut eo adjuvetur illu, pōis collectione omnium

creaturarum, gdē attingere: semper tamen sibi dominabitur longe inferius: Dici

ex superiori gdē qa naturalem illu elevari pōt, da gratiam intellectum

possibilitatis, ex dessi existētia in intellectu ubi, & variae ēgnōi

intrinsecae, ut suo lō declaravi.

Quod si dicas n' gdem dari lumen, qd de pōis abso=

lutae, illu roborari ad ēgnōem omnium creaturarum

sedriam. Ad dū spēs ēiumenta ea pōt ōti ad talem ēgnōem. fa=

cile occurrimus, viamque excludendo objectiōi: si magis possibile ē

tam perfecta spēs, & Deum gdē repræsentet, ut ex probabiliori sententia

ad ēgnōem in mā de visione beata, supra: cur n' admittetur

alia spēs, & diū ōis exprimat, cum semp sit ignobilior spēs

istae, ea ē Deum repræsentat, Pōis, cum et Deus, concurrere

valeat, suplendo, p efficacitatem pōis suae, præsentiam speciem,

nihil derogando, ut ipse elevatur, illo supernali lumine diū

ōis in parte ēgnōt. Si spēs angelica, de facto, tantae ēt

perfectionis, ut unus, n' tot qn plures alias repræsentat, cur de pos=

sibili, n' admittetur spēs, tantae excellentiae, ut ōis diū repræsentet.

2º probat Suar. Ex eadem notitia, ex lumine supernali fidei, ad

fidem ē, et ex vi suae spēi, sufficit ad credendum, n' solum, omnia revela=

tam esse revelata, sed et omnia revelabilia; p, à parte rei, influendi pōnt

a Deo lumen suae supernale, ad ēgnōscenda omnia sibi sibilia sufficiens

Supposita hac doctrina, dicimus, qa Deus & omnes de facto

coniunxit ēgnōem Dei diū, et alia putarent, licet n' probabilis ēmatum

expedit, ut p. visionem p. se infusam, plura in Deo videret, quam p. beatam. Si p. beatam id videret, nil videbit posse ab ipsa creatura, ab ipsa creatura, ut dicimus 1.a clos. 2.a nec p. visionem p. se infusam videbunt: Admittendum, et id ipsi dicit, quia sit beatus, nempe quia, et cujus alteri beatum coniungit Deus, modum omnem creatum, habitualem p. visionem p. se infusam, quod omnino physice id repugnat, nisi ratio 2.am clausam: ita sic pergit. Augustinus B. Deum apprehendent, cum in eo cognoscat, id quod eminenter ipsum habet, 1. cuius p. visionem p. se infusam: et quia in Deo habitus p. visionem beatam: id apprehendit Deum nullo modo admittendo id, in aliqua creatura, nec et p. plures species, quod dicendum id est, et possibilis sit, non omnem creaturam, in parte.

Hic ergo sunt certi ordo, hunc B. de quo loquitur, adhuc Deum id apprehendere, cum id ipsum Deum, intuitum ex se species infusa, et species apprehensiva, et non hac prohibet, cum species ex parte et species infusa: Dicunt vi Deum id species, quia ex se et species infusa, quia habet esse ab ipsa species, vi se, id species ex vi speciei eius Dei, et hoc modo species infusa id, et de facto ita a Deo species, quae ipsum Deum apprehendit.

Sed urgebis, id ad suspendit species, in Deo habitus distinctus et eminenter, id altera species, nempe species sua, p. se infusa, videt ea eminenter: Nempe species id altera videlicet beata, videt ea p. habitus ostensum in Deo: qui apprehendit Deum, id admittat illa duplex species. Dicunt aliqui, et quae non questiones exprimunt, supposita species habitudines in hoc esse ipsis habitudines, qui ostendunt divina, sed ad ipsas. Ergo habitudines continent in Deo eminenter, non tres, id ad tendunt, et in Deo eminenter ostendunt: Et id opponit id altera species videat ea, et in Deo id eminenter, dicunt illegendum hoc id de ordine effectibus, et id extra producunt, id in de habitudinibus ad ipsas, et id species, nisi ex vi eius species p. ordinem ad hoc effectus. Quod mihi displicet in hac sententia, adhuc argutus: Admittere videlicet, habitudines in divina ipsum ad suas, et Deus id potest, non in transcendentibus, et Deo repugnat, cum ipsum, sit ipsa eius divina, et 2.o id id ordinata ad descendum, id hoc ipso id est, qui concurrantur sed, cum agendi ad extra, ut dicit notat Suar. tom. 1. in 3. p. d. 31. s. 5. d. 4. id id pri.

Dicendum ergo primo, Deum non apprehendi per illas duas omnipotentias, ac licet agnoscant, ac eminentiam, quae praeditus est in Deo. Ea ratione, quia in ipso est praedictus modus operandi, non per potentias, nec omnipotentia, quae totam capit Deitatem, non agnoscunt totaliter, ut ita dicam; hoc est, non agnoscunt, quae praeter, et praeter est, ad ejus illius abis, seu ens: Et cum alios ait, ex dictis apprehensionis, non dari apprehensionem, nisi per apprehensionem entis ex de agnoscibilis et attingat a agente, mente agnoscit illa, quae operatur hac non non attingere, et ahoc enim dicit agnoscit apprehensionem non esse, Ita Suar. Sane difficultatem explicat, si attente legatur (nisi fallor) in mio de Angelis lib. 2. c. 31. n. 13.

Ad eam dixi, opponam dicta, non agnoscit ex per esse, potentiam non ut omnia diluerunt instantiam, affert porat, si quis dicere, ad apprehensionem non negoti, ad non apprehendit, agnoscit tam potentia permetens, ut alia agnoscit potentiam, itaque negetur ad non apprehendit mangelus nisi ponda Angelica herbam aliquam. Et nihil omnino hoc ea, ab angelis superioribus apprehendit potentiam agente, ut per, unum nobilioribus Sedat illum, et a Deo agnoscit nihil potentia. Ex opposito quod dixi, opponam dicam, non agnoscit ex per esse entis ens agnoscibilis, quod apprehensionem, negatur ad non apprehendit, agnoscit ex per essentiam non, potentia non, seu ad idem esse, ad nihil vel ea supplet agnoscendum, non non negat ad agnoscit potentia non, ex per agnoscit, quia non minorem potentiam, ex ea agnoscit stare per, et non agnoscit, entis ex de agnoscibilis esse, sine ex per esse, et ex assertio apprehendit.

Dicimus de optio pari entis, de obtinuo libitis minebigamus. Et hic unus, an plures? Ego optio pari unus entis non esse, una et non optimum obtinuit, minimum, et adaequatum; et minime non licet non, aut Deum, sed aliquid ordinis extibus nobis esse. Hae affirmatio non esse certa, et ad Aff. illos, quod enti non esse, unum optimum habere denegabant: Quam defendit Aff. ex Metaphys. ex. 1. ubi dixi, Metaphysicam considerare ens, in quantum ens, sub a alia gra ostendit. Et D. Th. ibi addit Metaphysicam considerari ens esse, mam et Deum, pluribus aliis locis facit S. T. de Veri. a. 1. a. 1. et q. 12. a. 1. Sent. in 1. dt. 3. q. 1. et in 2. dt. 3. q. 3. et 6. Jan. 4. Metaph. q. 1. Sent. in 1. c. 4. q. 1. Cap. in 1. dt. 2. q. 1. Fort. d. 2. Metaph. s. 3. Suar. sup. c. 2.

nes. Fons sup. cum hominibus, qui expressionem, pri 2° qa omia entia realia, scilicet aliquid similitudinis, et unionem in essendo, qd potest dici, sub ea ratione, de priori dabitur unum optimum entis: Hinc patet, qa sunt eos, et non eos, si res diversa, et oppina, ita omia entia, scilicet rationem unionis aliqmo in ente. pri 2° optimum totius entis est unum, ut dixi, id est actus ipsius, qui unus, sit aliquod ente non adventitium, aq; quatenus, qd cum hoc ente, non sit aggregatum, omnitam naturam entis, sine permixtione, et distinctione corp. rerum, qq inter se disponunt. Erit ente unum, sine unionem realem, et similitudinem entis, in eos aliquem rei.

Hoc argae ita est, si certum est id qd a nobis supponitur, ente videlicet optimum totius entis, minime sistere, ex genere multarum rerum, sine permixtione, et distinctione, id declaro ex Cone. q. Met. q. 2. d. 3. Ubi credit optimum ente esse entis, sistere ex subiecto, et accidente, sicut subiecto, et accidens, includit in optimum entis totius, speculativum, et divinum. 1mo est aperte falsum, qa tum falsum affirmatur de subiecto, qd fortasse eos, in eo multo min sit accidens, et falsum affirmatur de accidente eos, cum ipsum subiecto non sit, qo optimum entis non includit subiectum, et accidens speculativum: Nec et divinum, aut disjunctivum, quamvis sequeretur, qd eos fortasse unionem, ea namq; ad veritatem disjunctivae propositionis, sufficiat veritas unius ex, illis disjunctis, subiecto, et accidens, aque vere, et primo inviat subiecto, et accidens eos est verum, qd falsum esse est, ut sic lo dicemus. pri 3° ex sup positis, qa dudum mihi eos, experimur non concipere, aliquid extra entitatem esse, et non subiectum, aut aliquod valuisse, et induxisse aliquem rei eorum, qo eos sit unum optimum.

Quarto, si hic optimum totius entis in eos, sit realiter, primum, a optimum partium totius? Nihil optimum unum entis, sine eos ipsum, et primum solum qd ratione a partibus entitatibus, qui a optimum totius, partium entitatum. pri 2° qa res Metaph, ut videbimus, sit distinguitur qd ratione, a suis inferioribus, qo a fortiori eos in eos, cum sit aliquem, et transcendens, cujus propria ratio est, non prute abstraheu, a suis inferioribus, ut vel abstrahunt. pri 2°, qa omia entia, qd includunt eos, si in se disjuncta aperte, qo ut inveniant in aliq totius, debet accedere illis, et abstrahere aliqm rem, in qua inveniant.

Hæc vō è optij obtinuy entis, q a pē ij n' è vnuy, aliq unitē habē.
d' tot sint unitates, quot sint ij, q sint entia realia, q tū a pēnej vnuy
fundabit, q nij ōia entia realia, unum qq optij obtinuy entis, ad
è apēnij, sēnt inīo de substantiam. Sic tū n' distantibus optij ob-
tinuy entis ni uni, sēt unitātē qūdam, q hābē è, et ūij n' uni-
tate effecta, sd unitate, sibi mēs aliqua, cujus è ūij.

Sectio 2ª.

De p'ūsione, et abstrōe entis. 8.

Multorum ingenia exercitauit p'ūsio, et abstractio entis, q difficillima è, ut ex dicendis ōstabit. Pacō dubitandi precipit supposō mēs sentē, q tenet dari vna optimē entis obtinuum. Si nanq optij obtinuy, sine nō entis è vnus, ex nō ij debet ē p'ūsa, et distincta, a rōbus, et mij substantibus partibus entis; hoc è impossibile, ut statim dābo, ē ratione è, qd ens sēt vnū optimē obtinū. Sed maj, qa vt optij entis vnuy sit, n' debet includere mēs undistantes partes entis, hi nanq mi faciunt distinctōem, et n' unitātē, cum inīo de oppos. ē ad illis desumenda multitudō. è unitas optij obtinui entis, q n' ex distinctō, et oppositō partū entium, sd ex ūnuncio earundē. Min. dō sē, si optij entis è p'ūsum, et ex nō ij p'distinctij, a rōbus, et mij ipsū detrāntibus, ut stātē ad partes entis, aliqd ij adendū erit, qd nāsō debet ē ens; nam negō n' pōt detrāhē ens, ad aliqm realem, et positiuam rerum subtiam, aut accidentij. Si è ens id, q optij obtinuy entis in eō detrāhē, iam in eq nō detrāhē, includit ipsum ens, ut pōt n' è p'ūsum a pē ij optij obtinuyentij, a mij, sine rōbus, ipsum ad partes entis detrāntibus; pp hoc argumē ino varias sentij abiere PP. ij ut eorum gōbuerūt.

Lª opiō hac in ue, d Scoti in 2º dt. 3. q. 2. et dt. 7. q. 2. et in 2. dt. 9. q. 6. ubi credidit hic Ft.

Ens n' includit ij mij intrinsecij, aut qi distij ultimij, qa ad 10 prima grā ōnēt. Sbat Lª suam sentēm, qa illi mi, et qi distē, distruūt inīo ē, qo n' includunt ens, qa iam tunc, in eo ūnuntur, et n' different. Opātur, qa pdā ij Lº diuersa, atq adeo mi illi, q

UNIVERSIDADE LIVRARIA DE

pda obtinuerunt, vi nullo iuure debent. probat 2°, qd spiritio Sancto
vita se habet, ut nisi vt includat omnes se detractione, nec ea nisi
q spiritio Mundi, q illamo imitatur ita se habet, ut nisi, sine ea
detractione eos ad subiectum, et ad aliud ex summis genibus, vt includat eos, q detrahit.

Hac sententia si ita esset aprime exponebat, quamo pau-
to eos obnectit, et possideretur, cum vi eos, vt includeret eos, in nisi ipsum detrahentibus, quadmodum recte intelligimus obiectum, et possessionem, cujusq. nisi specificae, aut genericae, vtq. hoij, aut alij. Ex eo qd dicta obnectitur vtq. Petrus, aut Paulus, vnde, et inde, si extra nisi obnectitur hoij, aut alij. Ad falsum e hic nisi dicendum, qa eos includit si nisi qe detrahit, ut euidenter 1° quamo hi nisi detrahentes eos, obtinuerunt vij, et reales eias, qd minime potuere valerent, et si entia vt erant, includerent. ergo, q vt vij ex illis eos reale, et positiuum obtinuerit, nisi positiuum, et reale eos includerent. 2° ab inconuenienti, qa si eos, vt includeret, vi nisi se obnectibus ad 10 pedis vtq. ad sutiam tu. ipsum eos fuit qij, ad qdlibet expedij, qa obnectit p vij dispij, q ipsum vt includerent, ut ad obnit ad sufficientiam spij.

Ad probij qe Scotus suam sententiam pluadebat sic. Ad
1am vnam distinguo, sic nisi obnectere aliqm nil superiorem posse ei diuersam ab alio dispij, aut nisi, licet in ente euenient. ut bis in dispij hoij, etc, q ut obnat, euenient in ente, et nihilominus distinct erit se, nec obnoxia vno Sit, qa ut aliqua duo, si 1° diuersa, satis e, qa in nullo nia, aut rei inquoea euenient, et sit se deant pdia, q, innuis incipiant vi aliqua nia aut rei aloqa, minimi vi ente, si nihilominus 2° diuersa, qa sub nullo qii obtinent; ad 2am pbem pmisso antec, vt valet ideij in pbitio nia, inquam in summis genibus, ad q eos detrahit, vt dati opositio Mundi, cum eos ut pbati manit, includat, si nisi, ipsum detrahentibus, et cum certum sit, opositionem Mundi, inter rem coem q obnit, distinguo aliqm specialem, q sit extra nam obnectum, ut videlicet vi oi qii, aut spi, in qe semp distinguo obnit, et extra nam coem.

2ª, sentia d Sanc. 4. mep. q. 2. ad 2.m, 1.q. 15.

ad 7m et lib. 5. q. 1. 4. q. dicit, minime detrahentes ens ad substantiam
et ad alias gra summa, et negantes, aut ens rei, vi eg, ut pet,
ens reale, et positivum, non includere. Hoc dato dicit et intelligentes s=
cta, et p'ipio entis. Primum ait ens, quod intelligentes, sine ne=
gatione eiusdi vi alio, quamvis q vi hac sententia, stat ad substantiam,
et sine negatione extendi possit, q iuxta eandem sententiam stat ad accidens,
nihil vimur, ex eo displicere posset hac sententia, qa non probat, sed
omissis aliis falsum, tamen qa substantia, q ens positivum, adeo ef=
fectu vi nec entis positivi substantia, p negationem abstitatis non pot. cum
abstet substantia non nisi a subiecti abstitatis. 2o si p negationem ens, ad
substantiam detrahunt creatam, et ad increata, cui id est, sta detrahunt, id
absurdum est, non admittendum, affirmat substantiam increata negatione abstitatis
go est. 3o si negationes detrahent ens, sequeretur, quod hae positiva,
vi omnes entitates fiunt eadem, solumque different hae entia inter se p
negationes, qd ens falsum sit ex his pet.

Posset aliquis opponere, exponi aliquando a nobis, su=
biam, p negationem indivisibilis vi alio. Brutum p
irrale, immensitatem divinam p illimitationem ad omne loca, q omne si ne=
gationes, q dno videtur, qd hae ex negationibus abstituantur. Non negandum abs=
gnis, quanvis nos hoc frequentis fiat, non hoc efficimus, qa arbitramur, res vi
argo adductas, negationes abstitatis, sed quia, non vero tn, sed varias
nis, diversas positivas, et ita diversas abstitatis, declaramus, quod
eamus tamen exacta non ostendimus.

3a sententia refertur a Suar. d. 2. s. 2. n. 3., q tenet,
abstitatis entis fieri p modos quidem positivos, et reales
vi qa ens includat, q mi vi hac sententia non ii proprie diversae abstitatis,
quia non ita vi eis includuntur, qd vi intrinseca repugnantia non
debet, qa fiat nec superiores. Ex. gr. aial aut ho, vi diversis non includuntur, et hae non, et sicut non ii substantiae, p ois entis realis, non vi
mat, vi non videtur absurdum concedere vi entitate transcendenti,
abstitatis hae est, qd includatur vi modis abstractibus. Sed hae et sententia ple
intelligitur abstitatis entis, q fit, quando p illos modos detrahitur et positivos,
datur, quando fine illis modis accipitur ens. Improbabilis tn est, ex alio
cap. 2o, qd ostitis adserat, abstitatem entis fieri p modos, ex ei et, in
ho admitteret, et admittendos agit partes modi, in et vi eo vi=

reuenient non entis, cum in eo dicere oportet apte id, quod non admittendum. 2° impossibile est, quia in hac sententia statuitur, nihil obstare, ens ad substantiam. Neq. oportet omnem substantiam fore de ipso, et sic omnia, in tali non, ipsemet nihil, et nihil entis includeret; et substantia sublata ex vi entis et non peculiari, quod ad talem vim detineret, quia: Deinde non, dispari ex, equus fieret, si in ea aliquid includeret, quia hoc nullus dicit, nec. et in ente id admittere debet.

Tertio aliquos vim huius 2 rationis declinasse, asserendo nunc detinere ens ad substantiam, et sic de aliis, cuique peculiaribus, in oblatione. id autem fieri potest, non manere substantiam, et includat ens, quia in eo ens includentur inoppositum oppositum vi in substantia, quod non impossibile est, et ad exemplum de Deo supra allato, dicit hoc, dari mei, rationis, cum ordinis oppositi, non includant nisi superiores, qui habent, eas vero includant non detinent ens: videlicet quidem ipsa non, qui habent id omnino ea, nec quia non transcendant, quia non in nihil entis cum non hoc, cum ipsi habent nihil transcendentem et omnia, et ita includens, et in idem nihil. Et hic colligi et potest ratio, cur si dispari equi includeret id, cum ipsa dispari equus fieret: non vero substantia fieret nihil includens ens. Ea vero est, quia cum ens sit planum transcendens, non est nihil et in entibus ens participat, sed in entibus oppositis, non est oppositum, et nihilo nihilum: Et ita vero non aliquid, sit eundem semper nihil certi in suis inferioribus, eoque non sit nihil transcendens inclusum in nihil determinatis, sed generica vel extraneum ut propria disparia. Hactenus haec dicuntur, planius quia manent 3 haec sententia; sed cum in ea, non emittet rationem, de oppositione Dei, quod praeponemus est, et in illius refutatione dicimus, alia quenda est sententia.

Ista sententia docet ichnenum entis ad inferiorem, non fieri quia nihil oppositum, sed quia optimum expressionem, in quo mutetur optimus ortus, Ea ratione, ut vtur: optimus obtinuit, Deinde nempe et substantia, et sic de aliis plenis, solum nihilum optimum palmam repugnabilis: sit et non in dicit: Quia optimus obtinuit entis, resultant in optimum oppositum, quia oppositi palmam, quia oppositum substantia, non fuit et in se detentam, sed fuit suscitat in ori ente: optimus vero obtinuit substantia resultant in optimum palmam, quia expulsa oppositum illa entitas, quia in 2° optimum oppositum relinquebat, et non expunitur non fuit oppositum cum alio, sed fuit et in se

detrahitur. Sic ergo ratio colligere diversitatem, quia aliter alias dari in aliquo distinctio entis. Et in aliquo distincto huius, et cuiusvis speciei, aut generis: hinc aliquae non generis, aut specierum resultantes singuli in duos, alterum generis, aut speciei; alterum differentiae specificae, aut individualis.

In hac sententia fit positio entis, quidem aliquo, aut omnino explicito aliquo, accipiendo ens, nec in eo aliquo substantiae accidens, et quidem ens detrahendo exprimitur. fit vero detractio, quidem per aliquum expressum, et distinctum, secundum substantiam, et genericum, aut quidem per differentiam. Hic dicit ratio, quia quaelibet substantiae positionem, et detractionem, in nomine positio fiat, quidem in resultantibus inferiora, et detractio, quidem ex resultantibus bene superiora, quia in aliquo aliquo, sed detractis rebus, in distinctionem, detrahendo entia positio: bene et superiora, quia dicit detractio, in aliquo explicito, in quo inferiora resultantibus, sine detractis rebus.

Haec sententia, ut ait, et Aureolus dor. aliae lib. et praesertim q. 1. de virtute a. 1. quia ipse in hoc verbis, bene rationem attigit. Subiicit, inquit, in addit super ens differentiam aliquam, id est in substantiae exprimitur specialis magis eundem, in signifiat q. 29. de virtute, a. 1. d. 18. sugit suar. in Metaph. d. 2. s. 6. n. 4. Et Aq. ait, et probat, et qua explicatio ad bene mihi positio, et detractio entis, optime et illigitur, quia ratio alia, et ipsum dicunt in eos, quaerendo, et ipsum, ad ipsum genus, et aliquam, aut explicam exceptionem, et ipsum rale, et quia alia differentia in eos, ad bene, et illam differentiam. 2° hoc dicendi modo optime declarat ratio dubitandi; initio 1. positio quia partes nempe ens, magis inclusum in modo se detrahentibus, et ab illis indubitanter, quia nihil omnino ab illis resumendi, quia aliquo aliquo, in quibus illis omnibus, in expressamus, sine rebus detrahentes, id solum quod amenimur, unum aliquid entitatibus, et post illi, quia aliquo explicito, quia sine punctum rebus, quod diversa in accipiantur expressa partes entis.

3° positio entis, fieri non potest, quia exclusionem omnis generis ab alio, ipsum fit positio generis, et speciei, et ratio est, quia quod unum sit transcendens, non possumus ad aliquem entem devenire, ac illud valeamus excludere, et non est entitatis transcendentis, ita quia omnibus commune, et quia omnes includatur: possumus vero excludere genera alia, a rebus; et hoc, a Petrosti; et si de aliquo non generis, aut speciei,

q̃ in dictis, eos, n̄ sint transeūtes, n̄ includunt, qō solae priūtes
optimae ōpsumo, enti accōmodant pōt, et illis rōbus, q̃ in mēs le
detrāntibus includunt. Et ūtiōe sibi logōdmō a, ēniam ō-
dēo, rōne dicet pīcisiōī, ita ut, si pīcisio fiat p exclusionem omnis
grij ab alio, ūtio fiat, p additionem grij exclusi, si rō fiat pī-
cisio p ōpsumam ōgrīdiōne, ūtio p distātiam peragat, qō ūtio pīcisio
entis, fiat p optimam ōpsumo, ut diximus, ūtiō cuiusdm entis, p
expsumo effīdetur.

Supponis 2°. Aut optimus expsumus, p cōn. fit ūtio entis,
Ita optimus subtilis &c. repūtentur aliquid, qd n̄ repūten-
tabat optimus ōpsumus entis, aut n̄ repūtentur aliquid, qd in optimo ō-
pusso entis, n̄ repūtentur: Si 1mo eligatur, iamo ūtio entis fiet, p ad-
ditiōem grij, ad gnūm. Et sīc pīcisio p exclusionem grij fiet,
qd e expsis, ō ūe qā prē ūtimus. Si 2m admittatur, absurdū
gravissimum incurritur; qa tunc, aut in optimo ōpsumo entis, quod
n̄ erat primum, aut in expsis n̄ erat ūltimum. Tum nam. in expsis
optimus, d repūtentur, qd in opsum, optime sq̃ ridet, qd in utroq; eod mō tit
unt, aut primum, aut in utroq; eod mō ūltimum.

Pro eligendo 2m primo illum p positionis disjunctiū, ac pīm
ūtendo, optimum expsumum nihil cōstāre, qd optimus n̄ repū-
tentur, ad absurdum vō qd ex ūcussiōe illius 2di pri inferebat; Ergo n̄
sq̃ id, qd arguēs volebat, ēniā fiet, optimus expsis, nihil repūtentur, qd optimus
n̄ repūtentur, utroq; n̄ diverso mō repūtentur; id. n. qd debēte repū-
tentur in optimo subtilis, debētum expsis, ac p pūa ūltimum, repūtentur ō-
tuse a optimo entis in ūi, et indūstātē, solūmq. Sm rōem ecōmo, in
q̃ entia ūcuūt, et n̄ sm partes rōis, qs imō le distant, rōq. repūten-
tur, ut primum.

Incūbis tū, optimus entis in ūi, et optimus subtilis, ut spēdi-
gesti, ut diximus sec. pīmitas, qō optimus subtilis, n̄ repū-
tentur ad, qd optimus entis. Pro ūtegno ē tālāmo, tr rōnis sit ārgs, ad
cujus ūtēmo satisfīnt, qd fiet mō optimus, ex utroq; pē, repūtentur ad,
in mō tū repūtendi diversa ūnt. Et rōnis diversē ad ins Bīna
dico, optimum subtilis repūtentur expsis, et sub ūtēmo rōis subtilis,
ēniā optimus entis optimus, indūstātē, et sub ūtēmo rōis ūi entis, repūtentur,
ad optimus entis adūstātē, n̄ solūmo sub hac rōi ūi subtilis repūtentur, ut

extendit ad omnia entia, ad ut pertinet optus substantiae, Cum et optus substantiae, sicut id totum, ad optus entis, cum substantia et in optu entis includatur; ut eo, optus entis fit id totum, cum optu substantiae, ea substantia optus, sola substantia stentur, optus vero entis, ad omnia entia adaptetur.

Oppones 2. Illa quae de optu superioris non includuntur in optu non inferioris, sed in optu entis in eo includuntur omnia entia, ut dictum fuit in solutione instantiae adductae, eo includuntur et omnia entia, in optu substantiae, qualitatis, et cum utrique optus, sicut id totum adaptetur. Nego antecedens, ea optus alterius, et optus visuntis sensitivi, omnia includuntur in eo inferiori cum. Ipsum in eo Nego de illis quae includuntur expte, in optu alicujus non superioris fit tot de illis, quae includuntur ipsae, et veluti in parte: Cum cum solum non entia expte includantur in optu entis in eo, non qualitatis, et nihil entia partiae, nisi solum ipsae, et veluti in parte, ut adnotavimus sec. ipsentiam D. ques 6; Ideo qualitatis, qualitas est ut includitur in optu substantiae, id solum non entis; ad et sensatio in optu alterius, et cum in non vt, quia si sit optus alterius, expte dicit visum sensitivum; ipsae tot, et in ipsis spes eis ad eis sunt, quia ex eo ad ipsae includantur ad superiorem, in quis spes eius includuntur; includitur tot in singulis visum sensitivum, ad expte dicebat optus alterius.

Oppones 3. optus substantiae, qualitatis, appellatur optus distinctus entis, per illum fit entis ellio, sine aliqua elucidatione quia videndum mihi obiicitur, cum 2a sec. D. 7a adverto. Dic dimissis viribus secundum, possit huius elucidare, id optus distinctus, et expressum entis. Ri lo circulus sermonem est de optu distinctus, et expressus entis, adaptetur tot expressus, Cum dicit ea entia in parte, hic vero mihi id minimum, locum de optu distinctus, et expressus entis in parte id adaptetur, id inadaptatur. Ex enim solum substantiam, et aliquod ex sommis genibus repletantur. Et hunc optus, nullus possibilem secundum: Illum vero nec dimittimus in eo cum, in aliquo tot ipsum admittimus, sed nihil ibi factus.

Illatio 3a

Quae sit adaptatio, aut omnitudo entis?

Potest haeret domus huius s. ut exponeretur prius, nec

nam existent omnia, et aliqua, et in quam membra particula
Id quidem hæc minutatio est, tum 1° hic instituimus c. 19. vers. ad 22.
tum doctrinam in antecedenti com. logicæ, q. 1. et 2. repetiri, nil egent,
sed repetia coi donec quendam et 2° et eum ad Deum, et ideo vel Deum sit,
aut aliquem. 2° Et alterum hoc illi esset in ordine ad ens creatum,
3° et in ordine ad ea accidia, et subiecta, ac tunc et alterum, et nisi ad
alia accidia, et ad aliquas subiecta.

Ut dixerit aliq, q optimum entis in coi, ad creatum, et increatum ens vi unum omnino affirmit: qe alii extremi oppositi existunt, asserendo divisionem entis, in creatum, et increatum, nil ei divisionem optimi alicuius obtinui coi, utriq. membro. Sed ei divisionem solium nisi genus a casu. Hi 2d. mis dicendi (qe 1° qd sentiendum sit statim aperiemus) tribuit Scotus in 1° dt. 2. q. 1. et Fabrist. cum refert D. Th. q. 7. de pot. a. 7. Funtu c qa, unum ens primum et indivisum, distinct infinite, solum mium utriq. coi erit, nil vi nisi aliqua in q. sunt. Hæc sententia, q. rationem dominam sapit, legis nova tempore damnanda coi e, io merito implicit ad. Thom. Iam n. hinc si sola mia, aint coiae Deo, et creaturis, nil possumus aliqd, q. sciri de Deo posse: Nim inter Deum, et sciri e similitudo aliqua, ut inter creatum, et agens, et nemo inficiatur. Id nisi entis e prior, nec ideo q. prior et e inter Deum, et eius similitudo, in nec entis, esset divisio id erit solium nisi, id erit divisio alicuius nisi coi: Cui nil obstat, qd inter Deum, et eius infinitam distinctio interjaceat, quam illa nisi entis in ea sunt, nec infinita, nec infinita sit, id ab utrq. abstrahat.

Sed mis dicendi e Scoti in 1° dt. 3. q. 1. et 2. q. 2. et in 3. dt. 8. q. 2. et corp. q Scoti dominam pertinent. phat 1° suam sententiam, ex vers. Aristo, qm ad extra pdicta mediat entis. Minus ei ea qm mium e id, nisi id subiecta noi accommodata eadem, id qd, sunt optimum entis q. corpus, ut dictum e 1° sec. nec et e unum, ut nullus dubitat qd ens e unum. Rejicit alia huic argumentandi mis. et sequitur. Sicut iam patet, ex dictis attendendo, ens significat aliqd Deo sciri q. ei, et qd insens e, unum mium dominum de mis. m. vertit nil dubitant) Deinceps pori diuntur, ens summi divisum mis; 1° quis illa ratione mis mihi pori dicis, et ch. infinis intentionum 2° quis ea excludit. 1° mis dicunt ens n ei vers, quia mis entis e mis sibi ipsum

in infinitum, sed e ad unum in Deo sit infinite perfecto, et independenter
in creatura vel opposita id ipsum postulet. Unde ostendit negante in hoc
modo dicendi optimum obtinuit entis esse unum. Quomodo dicunt eum unum esse non
et rei, ut Platonici volunt, et sit, aut ut unum, aut aliquem, ita ut ipsi teneant
aliquem, aut unum esse in ordine ad inferiora.

Haec ratio a Deo placuit, displicebit fortasse, si utrumque
illius prius examinemus. Quia supponit falsum, et quod
erat probandum, et ex datis Dei. Patet, et iam ordo, quia in eo non potest
includere inferiora, et ratio est manifesta, quia non est, ut includens in-
feriora dicit. Deum, aut bona, iam non est ens in eo, ad a res creata, et mente
abstraxit, et sibi non potest, et infinita: Ita et Deus, aut creata, substantia, aut quantitas:
Hic vero, agimus de significato huius vocis ens immo; est proxime dubium
unum esse omnia entia, in ente sunt. Sed dat vocem Deus, aut
creata immo significant, ita illa ratio, in ea sunt: quadamque haec vox subsis-
tit significat immo equivoce, aut hesitanter de nomine illi, sing et spiritus esse.
Alia et pars eius, Lui Scotus Italicus, et nam ille optime obtinuit, nec vel, nec alio-
quin genere, ita non separatur cum inferioribus agit, et quia et separatur in genere.
Et separatio non est nativa, cum ut put, optime hoc obtinuit, vel sit unum de, et actum et aspe-
ctu de inferioribus: Podus separatio natura est, et haec non repugnat illi
rei obtinere entis, et in illa ratio eius entis, absque de inferioribus, in ea
includit: et haec ratio, quadratur prima infirma est.

Si ratio sit, optimum obtinuit entis in eo, et unum et
non perfecte omnia, et illegi debet, in distinctione vniuocam.
Et non, aut ho, appa non ratione, et certe obtinuit perfecte omnia, et vni-
uocam, ita illa ratio, et perfecte prima, a diffy includentibus, et ita ex se potest
habere esse, in duobus entis inferioribus, quinis nec differunt essentiam,
sit magis perfecta, in inferioribus, et non est obtinet nec omnia, cum non alio,
aut non, in duobus inferioribus ex se sit esse, et una, nec ex se potest
detrahere, cum magis intentione, quin nec differunt hic. Ita nec optime obti-
nuit entis in eo, et aliquis, nec perfecte unus, ita includit in rebus, et mij es-
sentibus ipsum, ad ens creatum, et mentalis; ad subsistit, et accidens &c. Dicis
hoc non tollere entis vel unum, ita licet nec peculiarium, sed differunt, et mundi, in
et includit, magis perfecta. Optime est ille eius, ab his omnibus abstrahit, nec
Deus est, nec infinitum, et ad inde sed, nec magis perfectum, nec dij, sed in eo
considerat. Ratio nihilominus adhuc in eo, non est unum ens, quia ille optime

obtinuy, cum sit nõ transeũs, inclusus in nõbus, et qui nũs detrãtis entis
erat, et mereat, iam ex se postulat, illi q. imputatur, ac inequitas, quo
exercite obtinet, sed nõs, in quo ipse optus obtinuy, inclusus. Q. nõ cum
vel acit, cum in dissis in includat, et nõ discriminis dicta ãsideratis
aperte fibit.

Hanc a. hostilis sum sentiũs, qa aequum noũs priu
imponit, ad significandũ cum unum ppie, dicũ p distinc-
tionem, et translõem extendit, ad significandas alias impropriee. Sed in plu-
ti nominum significatio id qd e, seu sit extrinsecus, inuenit deo, et cuiy pp-
rie, et aque e; Nec ad hq extendit p translõem, qõ nõ illo noe sig-
nificãs, ve. Qui negandũ aiũ absolute, sednon in nõmũ e, in illis alogis,
q p translõem, dicunt de secundariis, ut se hit, naiũ / Qiuy et nõ illo
noe significatus, ad hoy situm, ac q ppie, et ad degetum, et pnty situm
de q translatitie affirmãt, et n ppie: Falsum tm e, illud aiũ, in ente in
alogato ppie, participant entis nõmũ, Nec extrinsece apã in primario
alogato existũt denoiant; vt ait hic nõ sanus / cum ait, et secunda-
riis alogatis separate; charitas n, intrinsece in hoi dei; extrinsece in
medicamentis: Qae tm entis, intrinseca dicũt, et eis; nec hae, a noe ali-
cuius, et a sprio, et intrinseca denoiant.

Hanc Ds sum sentiũs, qa optus entis falsi, et ve, inue-
nitur ve, cum multis optibus, q de ente eformari poti;
In aliqua noe eri: qõ hit obtum pfecte vnũ, a q specificet, et unitem
falsum pfectum accipiat; sine q ve, cum ei id pirat, ut ex dictis in logica
ostũt. Qiti optum illum falsum in ũ ge cum cum aliis optibus cola-
tum pp unitem falsum, qm ab obto n ab ente capiat, omnium hae
vtes, qm ab obto recipit, et vtes falsi obto sitis, et cum eis, qd e obtum
illius optus, aequum sit, ut dictum plabimus, vtes. quoq. accepta,
alogo erit. Et qõ ille optus ve, sed unitem falsum, qm aliuide
hat; nempe, qmus vi, et realis e qhtes, et cum aliis optibus similibus, in
hac noe genica inuenit: In noe aut specifica, optus, et repraesentatis, tum
vel inuenient optus, quia obtum repraesentatum, fuerit pfecte vnũ, ut. Rg.
quia oes optus, repraesentarint hoemo, aut Pat, q ii obto pfecte unaq;
Nec. nemo e, posse duas ve, inuenire ve. sm vnũ aliquo noem, et eq.
dem inuenire aliqe, sm aliquo: hõ n, et equp. ol. inuiant in alti, et ne-
mo negabit: Alogia vo in ente, qa multos habet unitem imperfectam,